

L'Ido és una llengua auxiliar, va ser triada en 1907 oficialment per la Delegació per a l'Adopció d'una Llengua Auxiliar Internacional com el millor projecte de llengua internacional de tots els existents.

El vocabulari de l'Ido es basa en les paraules que permeten una major facilitat al nombre més gran de parlants de llengües indoeuropees. Durant els seus inicis, les primeres cinc mil arrels van ser analitzades, comparant-les als vocabularis anglès, francès, castellà, alemany, rus i italià i el resultat va ser el següent:

2024 arrels (el 38%) pertanyen a 6 idiomes

942 arrels (el 17%) pertanyen a 5 idiomes

1111 arrels (el 21%) pertanyen a 4 idiomes

585 arrels (l'11%) pertanga a 3 idiomes

454 arrels (el 8%) pertanyen a 2 idiomes

255 arrels (el 5%) pertanyen a 1 idioma

total 5371 100%

A més, una comparació del vocabulari d'Ido amb els sis idiomes anteriors mostra les següents proporcions de semblança:

Francès 4880 - 91%

Italià 4454 - 83%

Castellà 4237 - 79%

Inglés 4219 - 79%

Alemanys 3302 - 61%

Rus 2821 - 52%

Això fa que l'Ido siga confós a vegades amb el francès, l'italià o el castellà a primera vista.

El vocabulari de l'Ido s'amplia generant noves paraules mitjançant l'alteració d'una altra paraula ja existent amb un cert nombre de prefixos i sufixos concrets. Això permet prendre paraules ja existents i modificar-la per a crear un neologisme i que este siga intel·ligible per la resta de la comunitat sense necessitat d'haver de ser explicat prèviament pel seu creador.

Els nous vocables es creen després d'una anàlisi de la seua etimologia i fent referència al seu equivalent en la seua llengua primitiva. Si una paraula no pot crear-se simplement modificant un vocable preexistent, llavors s'adopta una nova

arrel (com la paraula *wikipedio (*wikipedia), formada amb wiki + *enciklopedio). En 1926, per exemple, es va adoptar la paraula *alternatoro (alternador), perquè cinc de les sis llengües en les quals es basa l'Ido usaven quasi la mateixa ortografia per a eixa paraula, i perquè el seu significat era prou llunyà de qualsevol altra paraula com per a poder generar ambigüitat. L'adopció d'una paraula ve per un consens després que esta haja sigut revisada de manera oficial per la Unió. Es posa una especial atenció a evitar l'homonímia, i l'adopció de qualsevol nova paraula va precedida d'una conscienciosa discussió.

El major nombre de parlants d'Ido es troben a Alemanya, França i Espanya, encara que en realitat es poden trobar seguidors d'esta llengua en quasi trenta països dels cinc continents, segons la llista de representants nacionals que apareix actualitzada en cada número de Progrés òrgan oficial de l'organització mundial idista.

En tractar-se d'una llengua artificial, és extremadament difícil saber el nombre exacte de parlants, però s'estima que pot haver-hi entre 100 i 200 i Internet ha permés un renovat interès per la mateixa en els últims anys. A més de l'organització internacional ULI, existixen associacions idistas nacionals a Alemanya i a Espanya. A la ciutat de Berlín fins i tot existix una associació local de parlants d'Ido.